Barbora Kuklíková

je zástupkyní nejmladší generace českého inscenovaného dokumentu. Do širšího povědomí se dostala se souborem *City v cizím city*, ve kterém zaznamenala život několika cizinců v Česku. Jejím cílem není nepozorovaný záznam nemanipulovaného světa, ale vyvolání tvůrčího dialogu mezi fotografem a fotografovaným.

Autorka má talent pro brilantní kompozici a práci s barvou. Její fotografie nevznikají náhodně – jde o promyšlený tvůrčí proces, na jehož konci jsou snímky se silným emočním nábojem a intenzivním sdělením.

Jsem netrpělivá, ráda aktivně tvořím

Někteří lidé cítí inscenovaný dokument jako něco „nepoctivého". V čem vás toto pojetí dokumentu oslovuje?
Mě baví skutečnost, realita, ovšem ne v roli pozorovatele. Ráda aktivně tvořím, jsem netrpělivá, neumím čekat hodiny na určitý záběr. Musím s lidmi komunikovat, spolu vymýšlíme, jak nejlépe vyjádřit jejich pocit, náladu... Dá se říci, že ráda vedu fotografický dialog.

Na jakém projektu právě pracujete?
Momentálně vytvářím soubor založený na kontrastu normálního života s reklamou, na touze žít podle ideální předlohy, podobat se módním idolům... a dále pracuji na souboru Teenage o dospívajících dívkách. Souběžně vedu dlouhodobý fotografický rozhovor se svou dcerou.

Jak dlouho vytváříte své dokumentární soubory?
Kombinuji různé přístupy, projekt City v cizím city vznikal asi 6 měsíců, někdy mě zas napadne vyfotit rychlý nápad v jednom tahu.

Co vnímáte při fotografování inscenovaného dokumentu jako největší problém?
Necítím nějaký obecný problém, spíš konktrétní mantinely – omezení daná technikou nebo zákaz fotografování v pro mě přitažlivých objektech.

Inspirujete se tvorbou jiných autorů?
Mám ráda různé fotografy, ale inspiraci u nich nehledám. Byla by pak asi příliš vynucená, ovlivněná už konkrétním fotografickým názorem.

–pv–

foto: Barbora Kuklíková, City v cizím city – Le Bat Dung, 2004

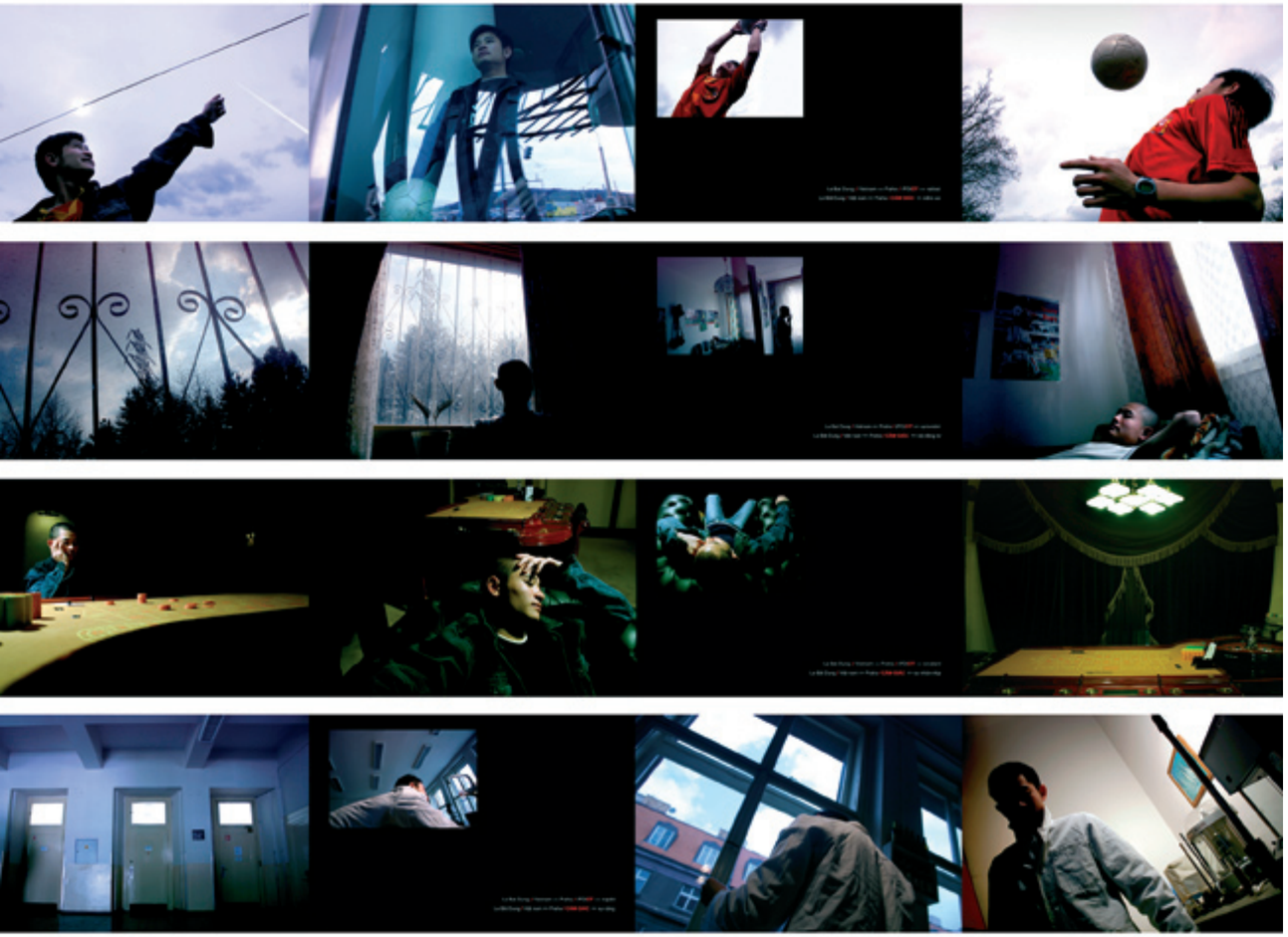

foto: Barbora Kuklíková, TEENAGE – Julie, 2005

foto: Barbora Kuklíková, GHOST – Veru, 2005

Používám manuál a pevná ohniska

Barbora Kuklíková používá Canon EOS 300D a Canon EOS 30. Některé projekty zpracovává fotoaparátem Yashica MAT 124 G. Preferuje pevné objektivy s ohniskovou vzdáleností 28 a 50 mm.

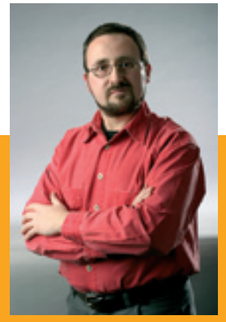

FM2 Petra Vilguse

I když – jak se dozvíte z profilů fotografů – lze dokument fotit prakticky jakýmkoli aparátem, osobně nedám dopustit na Nikon FM2. Nejvýznamnější je pro mě jeho mechanicky ovládaná závěrka – tento fotoaparát potřebuje baterii jen pro expozimetr, nevadí mu horko, chlad ani náraz do zdi. Po trpké zkušenosti z jednoho mrazivého listopadu, kdy jsem kvůli problémům s elektronickou zrcadlovkou nevyfotil skoro nic, mám ke „švábům" ve fotoaparátu nedůvěru. Ať dlouho žije mechanická FM2!